

Arrest

nr. 84 156 van 3 juli 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 12 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 september 2011 met refertenummer x.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NUL, die *loco* advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Chileense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 11 september 1959.

Op 10 september 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

Op 3 augustus 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op criterium 2.3 van de vernietigde instructies. Dit criterium geldt voor “familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen, maar van wie het verblijf dient te worden vergemakkelijkt, in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EUBurger, of die wegens ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben. ”Betrokkene beroept zich hier echter op de duurzame relatie met zijn Belgische partner. Gezien de partner geen familie is van betrokkene, kan hij zich niet op dit criterium beroepen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet samenwonen. Mede hierdoor komt betrokkene niet in aanmerking voor regularisatie op basis van criterium 2.3.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Niettegenstaande dat betrokkene inderdaad sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, moeten wij na een grondige studie van het administratief dossier vaststellen dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Betrokkene verklaart dat hij een aanvraag 9bis heeft ingediend in 2007 en legt daarvoor een brief neer (verzoekschrift tot verblijfsmachtiging), opgesteld op 28.12.2007 aan Dienst Vreemdelingenzaken – bureau artikel 9bis. Onze diensten hebben telefonisch contact gehad met stad Antwerpen en met Cel Regularisatie van Antwerpen. Deze hebben ons bevestigd dat zij niet in het bezit zijn van een aanvraag 9bis voor betrokkene. Onze diensten hebben vervolgens de advocaat van betrokkene gevraagd een bewijs op te sturen dat de aanvraag 9bis van 28.12.2007 inderdaad werd ingediend. De advocaat stuurde hiervoor op 12.07.2011 een bewijs van aangetekende zending op. Dit bewijst echter niet dat betrokkene op 28.12.2007 een aanvraag 9bis heeft ingediend te Antwerpen. In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat het bewijs van aangetekende zending een stempel heeft met als datum 27.12.2007. De aanvraag 9bis is echter opgesteld op 28.12.2007. Ten tweede dient opgemerkt te worden dat de brief niet gericht is aan de burgemeester van Antwerpen maar naar Dienst Vreemdelingenzaken zelf. Uit het bewijs van aangetekende zending kan overigens nergens uit afgeleid worden dat er inderdaad iets voor betrokkene werd opgestuurd aan de burgemeester van Antwerpen. Het feit dat de advocaat van betrokkene de naam van betrokkene manueel heeft opgeschreven toont dit onvoldoende niet aan. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene sinds 28.12.2007 geen enkele aanvulling heeft opgestuurd of nooit achter de stand van zaken van het dossier gevraagd heeft. Het is immers aan betrokkene om zijn dossier aan te vullen (arrest RVV nr. 26.814 d.d. 30.04.2009: “het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren”). Betrokkenes advocaat verwijst wel naar een bewijs dat er effectief achter de stand van zaken van het dossier werd gevraagd. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de email dateert van november 2009, dwz 2 jaar nadat de aanvraag 9bis zou ingediend zijn. Ook kan uit deze mail niet opgemaakt worden of de advocaat over het dossier van betrokkene gevraagd heeft aangezien enkel het antwoord van de helpdesk wordt overgemaakt en de naam van betrokkene nergens vermeld wordt. Hierdoor kunnen wij

niet met zekerheid stellen dat een aanvraag 9bis inderdaad werd ingediend voor 18.03.2008 en kunnen wij aldus niet met zekerheid stellen dat er een geloofwaardige poging is geweest. Het is aan betrokkene om dit met voldoende stukken aan te tonen. Betrokkene kan dus geen aanspraak maken op het criterium 2.8A.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, (betrokkene heeft een Belgische partner, is werkbereid, legt een werkbelofte neer van 2007 en een arbeidscontract, betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, betrokkene's zus en nicht leven in België, legt getuigenverklaringen voor), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wordt op 13 augustus 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Demeure dans le Royaume sans être porteur des documents visés par l'article 2 de la loi: n'est en possession de son passeport (Loi du 15.12.1980 – Art.7 al 1, 1°)"

2. Onderzoek van het beroep

Waar de verzoekende partij in haar enig middel argumenteert dat:

Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing inzake het criterium 2.3 van de instructie dd. 19.07.2011 zich ertoe beperkt te stellen dat:

"Betrokkene beroept zich hier echter op de duurzame relatie met zijn Belgische partner. Gezien de partner geen familie is van betrokkene, kan hij zich niet op dit criterium beroepen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet samenwonen. Mede hierdoor komt betrokkene niet in aanmerking voor regularisatie op basis van criterium 2.3."

Terwijl een partner wel beschouwd kan worden als een familielid, des te meer daar aan de duurzame relatie tussen beide partners door tegenpartij niet wordt betwijfeld.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt namelijk in K. en T. t. Finland [GC], no. 25702/94, EHRM 2001-VÜ, arrest van 12.07.2011, §150 dat:

"The Court would point out, in accordance with its previous case-law (see, among others, Marckx v. Belgium, judgment of 13 June 1979, Series A no. 31, pp. 14-15, § 31), that the existence or non-existence of "family life" is essentially a question of fact depending upon the real existence in practice of close personal ties (wij onderlijnen)."

en in Al-Nashif t. Bulgarije, Application NO. 50963/99, arrest van 20.06.2002, §112 dat:

"Insofar as relations in a couple are concerned, "family life" encompasses families based on marriage and also de facto relationships. When deciding whether a relationship can be said to amount to "family life", a number of factors may be relevant, including whether the couple live together, the length of their relationship and whether they have demonstrated their commitment to each other by having children together or by any other means(wij onderlijnen)."

Men kan bijgevolg "familie" zijn zonder huwelijks- of afstammingsbanden.

Dit is des te meer zo nu zowel in artikel 10 als in artikel 40 de voorwaarden om verblijf te bekomen op grond van gezinshereniging voor ongehuwde partners.

Verblijf als ongehuwde partner op grond van artikel 40ter Vw. tussen een Belg en een vreemdeling vereist bovendien, sinds het arrest Diatta van het Hof van Justitie, geen samenwonen, maar enkel het bestaan van een minimum aan gezinsleven, zodat het tweede argument van tegenpartij, het gebrek aan samenwonen, evenmin pertinent is.

In beide regularisatieaanvragen van verzoeker, dd. 27.12.2007 en 10.12.2009, wordt zijn ernstige relatie met mevrouw L. M. (...) sinds 2006 aangehaald. De verzoeker wenst niet te huwen of samen te gaan wonen zolang zijn verblijf in België niet is geregulariseerd. Zonder regelmatige inkomsten uit arbeid en zonder bijstand van een ziekteverzekering is het voor verzoeker moeilijk overleven, en hij wenst mevrouw M. (...) niet in deze marginale levensomstandigheden te betrekken. Reden waarom de partners nog niet wensen samen te wonen. Verzoeker werd echter opgenomen in de familie van zijn partner en heeft ook de intentie om met zijn partner een toekomst uit te bouwen, op hun eigen tijd en ritme.

Het enkele feit dat verzoeker verkiest om een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis in te dienen om een machtiging tot verblijf te bekomen, in de plaats van een aanvraag gezinshereniging op

grond van artikel 40ter om een recht tot verblijf te bekomen na het aangaan van een wettelijke samenwoning of het voltrekken van hun huwelijk; geeft blijk van het enorme respect van verzoeker voor mevrouw M. (...) en duidt op het bestaan van een hechte familieband.

Tegenpartij laat na te motiveren hoe de ernstige de facto relatie tussen verzoeker en zijn partner, die 5 jaar lang stand houdt, geen familieband uitmaakt in de zin van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM, en eveneens artikel 9bis Vreemdelingenwet vermits criterium 2.3 van de instructie niet een huwelijk of een afstammingsband en evenmin samenwoning vereist, en de materiële motiveringsplicht vermits de motieven niet afdoend zijn.

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen aanspraak kan maken op criterium 2.8.A van de instructie omdat de vorige advocaat van verzoeker geen bewijs heeft geleverd van het indienen van een regularisatieaanvraag dd. 27.12.2007, waardoor tegenpartij meent dat er door verzoeker voor 18.03.2008 geen geloofwaardige poging werd ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen; Terwijl de vorige advocaat van verzoeker in december 2007 wel degelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend bij de Stad Antwerpen door middel van een aangetekend schrijven dd. 27.12.2007.

Dat de aanvraag zelf de datum van "28.12.2007" draagt, terwijl de bijhorende brief aan de Stad Antwerpen en het bewijs van aangetekende zending gedateerd zijn op 27.12.2007, is uiteraard een simpele materiële vergissing.

Indien het betrokken bewijs van aangetekende zending, zoals tegenpartij beweert, geen betrekking heeft op verzoeker, dient tegenpartij minstens aan te duiden op welke andere cliënt van de vorige advocaat dit stuk betrekking zou hebben.

Bovendien heeft de vorige advocaat van verzoeker meermaals (15.05.2008, 11.07.2008, 25.05.2009, 19.11.2009) de Stad Antwerpen, en ook tegenpartij zelf, aangeschreven met de vraag te willen bevestigen dat de regularisatieaanvraag van verzoeker dd. 27.12.2007 naar Dienst Vreemdelingenzaken was doorgestuurd en in behandeling was (stukken 4 t.e.m. 6).

Kopie van de regularisatieaanvraag dd. 27.12.2007 werd bovendien aan de aanvraag dd. 10.12.2009 gevoegd en op vraag van tegenpartij werd het bewijs van aangetekende verzending dd. 27.12.2007 overgemaakt.

In zoverre de bestreden beslissing stelt dat:

"Uit het bewijs van aangetekende zending kan overigens nergens uit afgeleid worden dat er inderdaad iets voor betrokkene werd opgestuurd naar de burgemeester van Antwerpen. Het feit dat de advocaat van betrokkene de naam van betrokkene manueel heeft opgeschreven toont dit onvoldoende niet (sic) aan "is de motivering duidelijk tegenstrijdig met de brief van tegenpartij aan de vorige advocaat van verzoeker dd. 08.07.2011 waarin expliciet gevraagd wordt naar een "attest van inontvangstname, aangetekende zending,... (wij onderlijnen)" (stuk 7).

Dat de instructie dd. 19.07.2009 bovendien in criterium 2.8.A stelt dat:

" De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België wettig verblijf te bekomen (wij onderlijnen)"; en bijgevolg de vreemdeling een geloofwaardige poging dient te hebben ondernomen om zijn verblijf te regulariseren, en niet zijn advocaat.

Uit het feit dat er door de vorige advocaat van verzoeker een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd ingediend, en/of uit het feit dat de advocaat verschillende keren naar deze aanvraag heeft geïnformeerd bij de stad Antwerpen en bij Dienst Vreemdelingenzaken - wat aanduidt dat er minstens een regularisatieaanvraag dd. 27.12.2007 werd opgesteld - blijkt dat verzoeker wel degelijk een geloofwaardige poging heeft ondernomen om zijn verblijf in België te regulariseren door een advocaat te raadplegen voor 18.03.2008.

De bestreden beslissing schendt artikel 9bis Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht."

blijkt dat het ganse betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder de criteria 2.3. en 2.8B te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State.

Dienaangaande wordt op het volgende gewezen:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende

voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in de middelen dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Voorts voert de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, maakt ze een vergelijking met artikel 40ter van de vreemdelingenwet en verklaart dat ze relatie heeft met een Belgische vrouw L.M. Ook verklaart de verzoekende partij dat ze met de Belgische vrouw niet gehuwd is en dat ze er evenmin mee samenwoont. De verzoekende partij verklaart dat ze omwille van haar marginale levensomstandigheden niet met mevrouw wilt huwen of samenwonen. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij echter geen bewijsstukken bij waaruit afgeleid kan worden dat ze een relatie met mevrouw L.M. heeft. Het administratief dossier bevat enkel twee verklaringen van mevrouw L.M. zelf die met geen enkel begin van bewijs gestaafd worden. Bijgevolg heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat ze een "gezin" in de zin van artikel 8 van het EVRM met L.M. zou vormen, en valt dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Voorts laat de verzoekende partij na aan te tonen op welke wijze haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou geschonden zijn. Voorts dient te worden opgemerkt dat de Raad van State

meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151 290; RvS 15 februari 2005, nr. 140 615).

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS